

Πολλές στιγμές της σχολικής χρονιάς, ο δάσκαλος μετατρέπεται σε έναν πραγματικό παραμυθά, φορώντας το περίεργό του καπέλο. Το καπέλο του παραμυθά και η γωνιά της βιβλιοθήκης, μετατρέπεται σε ταξιδιάρικο τρενάκι, με οδηγό τον παραμυθά και ένα καλό βιβλίο!!!

Η φράση «**μια φορά και ένα καιρό...**», ασκεί μαγική δύναμη και έχει μεγάλη σημασία για το παιδί. Το παιδί από τη στιγμή εκείνη μεταφέρεται με τα φτερά της φαντασίας του σ' ένα θαυμαστό κόσμο, κόσμο γεμάτο αισιοδοξία, χαρά, αγάπη, ειρήνη.

Το παραμύθι συμβάλλει στην πολιτισμογνωσία, γιατί καθώς αναφέρεται στην ιστορία, τα ήθη και έθιμα εισάγει στο πνεύμα και στη ψυχή, τη γνώση διάφορων πολιτισμών και αποκτούν τα παιδιά λαογραφικές γνώσεις.

Το παραμύθι είναι ένα μέσο για τη γλωσσική ανάπτυξη του παιδιού. Το παιδί ευχαριστείται να ακούει παραμύθια ή ακόμη και να τα διηγείται το ίδιο. Όταν διηγείται το δικό του παραμύθι ή ακόμη και το παραμύθι της ομάδας του, πετυχαίνει να χρησιμοποιεί πολλά στοιχεία του λεκτικού μας πλούτου και των εκφραστικών δυνατοτήτων που προσφέρει η γλώσσα μας. Και στις δύο αυτές περιπτώσεις, του δίνονται ευκαιρίες να εμπλουτίσει το λεξιλόγιό του, να γίνεται ασυνείδητα κάτοχος του γλωσσικού μηχανισμού και συνηθίζει στην ακριβή και σαφή διατύπωση διανοημάτων και συναισθημάτων.

Η γνώση της γλώσσας, δεν αποτελεί απλά μόνο ένα εργαλείο επικοινωνίας, αλλά είναι καθοριστικό συστατικό της προσωπικότητας του ανθρώπου και της φυσιογνωμίας ενός λαού. Η γλώσσα, δεν είναι ένα άψυχο πράγμα, αλλά ένας ζωντανός οργανισμός. Μέσα από τη γνώση της γλώσσας, στο παιδί, απεικονίζονται στοιχεία από την ιστορία, τη σκέψη, την καλλιέργεια του πολιτισμού μας.

Στα παραμύθια όλα έχουν ψυχή, αισθήσεις και βούληση. Έτσι, δεν τέρπουν μονάχα την παιδική ψυχή, αλλά ανταποκρίνονται στην παιδική ανάγκη και επιθυμία του παιδιού να ξεφύγει από την πεζότητα της ψυχρής πραγματικότητας.

Ο δάσκαλος, θα πρέπει να κατέχει καλά το περιεχόμενο του παραμυθιού, ώστε να μπορεί να το διηγηθεί χωρίς διακοπές, επαναλήψεις, δισταγμό, με αποτέλεσμα να χαλαρώσει η προσοχή των μαθητών του. Η διήγηση θα πρέπει να είναι παραστατική, ζωντανή, ρέουσα, δραματική, να συνοδεύεται με μιμητικές κινήσεις και να χρησιμοποιεί ευθύ, αντί πλάγιου λόγου. Όπως επίσης, θα πρέπει να αποφεύγει τις περιττές λεπτομέρειες, τις ηθικές κρίσεις επί των γεγονότων και τους χαρακτηρισμούς δρώντων προσώπων. Θα πρέπει να έχει νιώσει ο ίδιος πρώτα την ομορφιά του κειμένου, για να τη μεταδώσει στα παιδιά.

Στο τέλος, τα παιδιά οδηγούνται αυθόρμητα στη δραματοποίηση, στην εικονογράφηση της ιστορίας, στο γράψιμο ενός παράλληλου παραμυθιού ή απλώς συνεχίζουν την ιστορία και της δίνουν το δικό τους τέλος. Η πιστή δραματοποίηση μιας γνωστής ιστορίας, εμπεριέχει το πρόβλημα ότι τα παιδιά γνωρίζουν το τέλος εκ των προτέρων. Πολλές φορές, χρησιμοποιώντας, μια ιστορία σαν εκκίνηση, καλούνται τα παιδιά να σκεφθούν πώς θα την εξερευνήσουν, πώς θα την ξεκινήσουν, πώς θα διατηρήσουν ζωντανή κάποια δραματική ένταση. Άλλες φορές πάλι ο δάσκαλος πριν διαβάσει την ιστορία, μπορεί να διαμορφώσει μια κατάσταση παρόμοια με εκείνη του παραμυθιού, να το δραματοποιήσουν ουσιαστικά χωρίς να το έχουν ακούσει και στο τέλος να διαβαστεί και τα παιδιά να εντυπωσιαστούν, γιατί θα έχουν την εντύπωση ότι είναι μέρος της ιστορίας, που τώρα πια γίνεται κτήμα τους. Με τους παραπάνω τρόπους, ο δάσκαλος πετυχαίνει να εισάγει στη διαδικασία της μάθησης το παιδί, με προσωπικό ενθουσιασμό και θέληση, να μάθει πιο εύκολα, να κατανοεί καλύτερα, να θέλει να μάθει να διαβάζει.

Η Virginia Havilandt είπε: *« Θα υπήρχε πλήρης στασιμότητα σ' όλες τις επιστήμες και στη τέχνη, δίχως την αχαλίνωτη φαντασία δημιουργικών ανθρώπων που, όπως φαίνεται, επηρεάστηκαν διαβάζοντας παραμύθια στην παιδική τους ηλικία».*

Παππά Άννα